

uægte Børn, kunne træde til — en Ret, som Værgeraadene have benyttet uforsvarlig lidt —, eller om vi ved Siden deraf eller i Stedet derfor skulle have noget andet, skal jeg ikke her komme nærmere ind paa; det maa være Udvalgets Sag. Men at der maa indføres en nøjagtig Kontrol med, at den Forsorg, Samfundet byder, ikke forspildes ved Børnenes egen saakaldte Forsørger, er jeg paa det rene med.

Det er, som sagt, kun disse enkelte Bemærkninger, jeg havde at gøre, udgaede fra de to Hovedsynspunkter, jeg gjorde gældende. Andre kunne have andre Udgangspunkter og andre Bemærkninger, ogsaa til de andre Paragraffer. For mig er Hovedsagen den — og i den Henseende har jeg altsaa Sikkerhed for, at jeg taler i Partiets Navn —, at der denne Gang tages fat med det Formaal at komme til et Resultat. Sagen er betydningsfuld, da Misforholdet mellem Samfundets Forsorg for det uægtefødte Barn og dets Forsorg for Børn, fødte i Ægteskabet, men berøvede deres Forsørgere, staar klart og grelt for os alle. Omraadet er begrænset og kan overses. Bekostningerne kunne og maa ikke være uoverkommelige, hvor det gælder om at lægge Sten til en bedre Samfundstilstand. Jeg har med Flid ikke sat Tønen højt op. Det er ikke noget meget stort, der her er Tale om, der er ikke saa meget Vingefang deri som i den dybere Samfundslovgivning. Det er ikke Følelsen, jeg har ladet raade. For saa kunde jeg selvfølgelig ligesom det ærede Medlem fra Aarhus godt slaa en stærkere Tone an. Den bliver selvfølgelig saa meget stærkere, jo dybere Børneforsorgen hører med til de Kilder, hvorfra ens sociale Syn springer. Jeg ser i dette Lovforslag en jævn, men retfærdig, en begrænset, men nødvendig Udfyldning af alt bestaaende Tendenser, ikke egnet til Udgangspunkt for nye Synsmaader og ikke skikket til at vente paa, at man spekulerer paa nye Principper, men et Lovforslag, som Partiet med Glæde vil give sin Bistand til denne Gang at faa noget positivt ud af.

Parkov: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Sabroe) henvendte sig til de forskellige Partier og Grupper her i Salen, kort sagt til sine Kolleger, og henstillede til dem, at de skulde tage mod dette Forslag med Velvillie. I saa Henseende kan jeg sige, at Forslaget nu som tidligere vil blive modtaget med Velvillie af min Gruppe, og jeg kan henvise til de Udtalelser, der ved tidligere Behandlinger ere fremkomne fra vor Side, og som tydeligt bære Vid-

nesbyrd om, at det alle Tider har været vor alvorlige Hensigt at gøre noget ud af denne Sag. Jeg kan derfor ikke give min Tilslutning til det, der blev udtalt af den ærede sidste Taler, at det netop denne Gang skulde være Alvor med Behandlingen af denne Sag. Det var ogsaa Alvor i Fjor, og det viste sig bl. a. derved, at det var meget magtpaaliggende for det nedsatte Udvalg at skaffe sig alle de for Rigsdagens Behandling af Sagen nødvendige Oplysninger. Vi søgte alle i Fællesskab at komme til Bunds i dette Spørgsmaal.

For at skaffe de nødvendige Oplysninger stillede vi en lang Række Spørgsmaal. Jeg hørte, at den højtærede Minister beklagede sig noget over disse mange Spørgsmaal, hvoraf en Del, syntes han, var noget uklart stillet. Det er muligt, at dette er rigtigt, og for saa vidt beklage vi Medlemmer af Udvalget dette. Uklarheden maa imidlertid vel sagtens ogsaa være undgaaet Indenrigsministeriet, siden det har ladet Spørgsmaalene gaa videre. Jeg finder i saa Henseende, at den Vej, som den højtærede Minister nu antydede, nemlig at lade Spørgsmaalene, forinden de gaa ud til Kommunerne, blive gennemsete af det Bureau, der senere skal behandle Svarene, er rigtig. Saa er der ikke Tvivl om, at Spørgsmaalene ville blive stillede paa en saadan Maade, at de ikke kunne misforstaas af de kommunale Raad, og man vil faa Svar, der kunne bruges til Behandling i Bureauet. Det er bl. a. blevet sagt, at man ikke vidste, til hvilken Aldersgrænse man ønskede at faa Oplysninger, om det kun var angaaende Børn til Konfirmationsalderen, eller om det var til det 15de eller 18de Aar. Jeg formoder, at man har sigtet til det 18de Aar, efterdi Lovforslaget indeholder Bestemmelse om, at Understøttelsen for hvert Barn skal gælde til det fyldte 18de Aar. Det vilde have været ganske naturligt, at dette havde været Tilfældet.

Ikke alene var det et alvorligt Arbejde, der blev gjort i Fjor for at komme et Skridt frem med denne Sag, men jeg tror, vi maa være enige i, at det heller ikke har været spildt Arbejde, vi foretog. Hvis vi ikke havde haft Sagen for i Fjor, behandlet den i Udvalget og stillet disse Spørgsmaal frem, havde vi nu maattet begynde forfra. Nu ere vi komne et saa væsentligt Skridt videre, at den højtærede Minister allerede i Dag har kunnet give os nogle Oplysninger, og at man har forberedt flere Oplysninger, som vi altsaa ville faa i Løbet af Samlingen, saa at vi i den Tid